

LBRIS

We know
books

CARLO COLLODI
PINOCCHIO

Editura Poseidon

- 2013 -

CUPRINS

Cap. I. Cum a găsit meșterul tâmplar Cireașă, o bucată de lemn care plângea și râdea, ca un copil 5

Cap. II. Meșterul Cireașă dăruiește bucata de lemn prietenului său Geppetto, ca să-și facă o păpușă cu meșteșug care știe să joace, să mânuiască sabia și să se dea tumba. 9

Cap. III. Geppetto, întors acasă, se apucă numaidecât să-și facă păpușa, pe care o botează cu numele de Pinocchio. Întăile ștrengării ale păpușii. 14

Cap. IV. Povestea păpușii cu Greierașul vorbitor, din care se vede cum copiii îndărătnici nu vor s-asculte de cei care știu mai mult decât ei. 20

Cap. V. Lui Pinocchio i se făcu foame și căută un ou ca să-și facă omletă; dar când nici nu se aștepta, omleta îi zbură pe fereastră. 23

Cap. VI. Pinocchio adoarme cu picioarele în ligheanul cu tăciuni aprinși, și dimineța se trezește cu ele arse. 26

Cap. VII. Geppetto se întoarce acasă, și îi dă păpușii mâncarea pe care o pregătise pentru el. 29

Cap. VIII. Geppetto îi face la loc picioarele lui Pinocchio, și își vinde sumanul ca să-i cumpere un Abecedar. 34

Cap. IX. Pinocchio își vinde Abecedarul ca să vadă teatrul de păpuși. 38

Cap. X. Păpușile recunosc pe fratele lor „Pinocchio“ și îl primesc cu alai; dar tocmai atunci sosește păpușarul „Mănâncă foc“, și Pinocchio e în mare primejdie. 42

Cap. XI. Mănâncă-foc strănută și iartă pe Pinocchio, iar acesta salvează de la moarte pe prietenul său Arlecchino. 46

Cap. XII. Păpușarul Mănâncă-foc dăruiește cinci bani de aur lui Pinocchio, ca să-i ofere tatălui său Geppetto; însă Pinocchio se lasă amăgit de Vulpoi și de Cotoi, și pleacă împreună cu ele. 51

Cap. XIII. Hanul „La Racul Roșu“. 57

Cap. XIV. Pinocchio al nostru, fiindcă n-a ascultat de povețele înțelepte ale Greierașului-vorbitor, se întâlnește cu tâlharii. 62

Cap. XV. Tâlharii, urmăresc pe Pinocchio și după ce-l prind, îi spânzură de craca Stejarului-uriaș. 67

Cap. XVI. Fetița frumoasă cu părul bălai îl salvează pe Pinocchio, îl pune în pat, și cheamă trei doctori ca să afle dacă e viu sau mort. 71

Cap. XVII. Pinocchio mănâncă zahărul, dar nu vrea să ia purgativul, însă când vede c-au venit cioclii să-l ducă, se supune. Apoi spune o minciună, și drept pedeapsă îi crește nasul.76

Cap. XVIII. Pinocchio se întâlnește iarăși cu Vulpoiul și cu Cotoiul, și se duc împreună ca să semene cei patru bani în Câmpia Minunilor.83

Cap. XIX. Lui Pinocchio i se fură galbenii de aur, și drept pedeapsă primește patru luni de închisoare.89

Cap. XX. Eliberat din închisoare, Pinocchio vrea să se întoarcă spre locuința Zânei, dar în drum întâlnește un Șarpe îngrozitor, și e prins într-o cursă de dihori.94

Cap. XXI. Pe Pinocchio îl prinde un țăran, care îl pune în locul unui câine să păzească un coteț de păsări. ...98

Cap. XXII. Pinocchio prinde pe hoți și drept răsplată că a fost credincios este pus în libertate.102

Cap. XXIII. Pinocchio deplânge moartea Fetiței cu părul bălai, apoi găsește un Porumbel care îl duce pe țărmul mării, și de acolo se aruncă în apă ca să vină în ajutorul tatălui său Geppetto.107

Cap. XXIV. Pinocchio sosește în „Insula Albinelor harnice“, și o regăsește pe Zână.115

Cap. XXV. Pinocchio făgăduiește Zânei să fie cuminte și să se pună pe învățătură, pentru că s-a săturat să mai fie păpușă și vrea să devină un băiat ca toți băieții. ...123

Cap. XXVI. Pinocchio se duce cu colegii lui de școală pe țărmul mării, ca să vadă un pește groaznic care se numește Balenă.127

Cap. XXVII. Mare păruială între Pinocchio și colegii lui; unul dintre ei fiind rănit, Pinocchio e arestat de jandarmi.132

Cap. XXVIII. Pinocchio e în primejdie să fie fript în tigaie cu un pește.139

Cap. XXIX. Pinocchio se întoarce la locuința Zânei, care îi făgăduiește că a doua zi n-are să mai fie păpușă, ci băiat ca toți băieții. Ospăț mare ca să se sărbătorească această întâmplare fericită.145

Cap. XXX. Pinocchio, în loc să devină băiat, pleacă pe furiș cu prietenul său Fîtil în „Țara Distracțiilor“.154

Cap. XXXI. După cinci luni de fericire, Pinocchio simte spre marea lui mirare, că-i cresc urechile și se preface în măgar.160

Cap. XXXII. Lui Pinocchio îi cresc urechile, se preface în măgar și începe să zbiere.169

Cap. XXXIII. Prefăcut în măgar, îl cumpără directorul unui circ, ca să-l învețe să joace și să sară prin cercuri, dar într-o seară își scrântește picioarele și atunci îl cumpără altul, ca să facă o tobă din piele lui.177

Cap. XXXIV. Pinocchio aruncat în mare, e mâncat de pești și se preface iarăși în păpușă ca mai înainte, dar pe

când înota ca să iasă din apă, e înghițit de Balena cea
îngrozitoare. 186

Cap. XXXV. Pinocchio găsește în pântecul Balenei...
ia ghiciți pe cine? Citiți capitolul acesta și-o să aflați. 195

Cap. XXXVI. În sfârșit Pinocchio încetează de a mai
fi păpușă, și devine băiat. 201

Cuprins. 218

I

*Cum a găsit meșterul tâmplar Cireașă,
o bucată de lemn care plângea și râdea, ca
un copil.*

—A fost odată...

—Un împărat! se vor grăbi să mă întrerupă micuții
mei cititori.

—Nu, dragii mei copii, v-ați înșelat. A fost odată o
bucată de lemn.

Nu era un lemn de mare preț, ci un lemn ca toate
lemnurile, din cele pe care iarna le punem în sobă, ca să
facem focul și să încălzim odăile.

Nu știu cum s-a făcut, dar într-o bună zi, bucata aceasta de lemn s-a pomenit în prăvălia unui tâmplar bătrân, pe care îl chema meșterul Anton, dar pe care lumea îl poreclise meșterul Cireașă, din pricină că avea nasul roșu și lustruit, ca o cireașă coaptă.

De-abia dădu cu ochii de bucata de lemn, și meșterului Cireașă începu să-i salte inima de bucurie; și frecându-și mâinile mulțumit, bolborosi cu vocea pe jumătate:

—Lemnul a sosit taman la vreme; am să fac din el un picior la o masă.

Zis și făcut. Puse numaidecât mâna pe bardă, ca să-l curețe de coajă și să-l subțieze; dar nu apucă bine să-i scoată prima așchie, și rămase încremenit pe loc, deoarece auzise un glas pițigăiat, care începuse să strige.

—Nu da în mine, că mă doare!

Vă puteți lesne închipui cum a rămas bietul unchiaș, meșterul Cireașă.

Aruncă o privire speriată prin odaie ca să vadă dincotro venea vocea, dar nu văzu pe nimeni. Se uită sub masă, nimeni; se uită într-un dulap care stătea veșnic închis, nimeni; se uită în coșul cu răzătură și talașe, nimeni; deschise ușa ca să dea o ochire în stradă, dar nimeni. Ei, atunci?...

—Am înțeles! adăugă el îndată, râzând și scărpinându-și „peruca“, se vede că mi s-a părut. Haidem la lucru.

Și după ce luă iarăși barda în mână, trase o lovitură zdravănă bucății de lemn.

—Aoleu! Cum mă doare! strigă văicărindu-se aceeași voce pițigăiată.

De rândul acesta, meșterul Cireașă rămase înlemnit, cu ochii ieșiți din cap de spaimă, cu gura căscată și cu limba scoasă de un cot și mai bine.

După ce își veni puțin în fire, începu să îngâne, tremurând de frică:

—De unde o fi ieșit glasul ăla, care a strigat „aoleu“? Nu e nici țipenie de om. Nu cumva bucata asta de lemn a învățat să plângă și să miorlăie ca un copil? Așa ceva nu-mi vine să cred. Lemnul, uite-l aici: e un lemn de ars în sobă, ca atâtea altele, și dacă îl pui pe foc poți să-ți fierbi o oală cu fasole... Ori, poate s-o fi ascuns cineva înăuntru? Dacă e așa, atât mai rău pentru el. Îi arăt eu lui acum!

Și zicând acestea, apucă bucata de lemn cu amândouă mâinile și începu s-o lovească fără milă de pereții odăii.

Apoi se puse să asculte, ca să vadă dacă se mai vaită cineva. Așteptă două minute, nimic, cinci minute, nimic; zece minute, tot nimic!

—Am înțeles, zise el, forțându-se să râdă și îndreptându-și peruca, se vede că mi s-a părut numai că aud un glas care să fi strigat „aoleu“! Haidem înapoi la lucru.

Și deoarece îi intrase frica în oase, începu să cânte, ca să prindă nițel curaj.

Apoi, după ce puse jos barda, luă rindeaua, ca să subțieze și să netezească bucata cea de lemn; dar pe când dădea cu rindeaua în sus și în jos, auzi din nou același glas, care îi spuse râzând:

—Astâmpără-te! Astâmpără-te că mă gâdil!

De data aceasta, bietul meșter Cireașă căzu ca trăsnet. Când deschise ochii, se pomeni lungit la pământ. Fața lui părea schimbată cu totul, iar vârful nasului, din roșu cum era, se făcuse vânăt de groază.

II

*Meșterul Cireașă
dăruiește bucata
de lemn
prietenului
său Geppetto, ca
să-și facă o
păpușă cu
meșteșug care*

*știe să joace, să mânuiască sabia și să se dea
tumba.*

În clipa aceea cineva bătu la ușă.

—Intră, îngână tâmplarul, fără să aibă putere să se scoale de jos.

Și iată că intră în prăvălie un unchiaș plăcut la înfățișare, pe care îl chema Geppetto; dar copiii din sat, când își puneau în gând să-l necăjească, îi ziceau

LIBRIS | We know books
„Mămăliguță“, din pricina perucii lui galbene, care semăna foarte mult cu mămăliga.

Geppetto era tare țăfnos. Vai și amar dacă îi zicea cineva „Mămăliguță“! Se înfură ca un taur și nu era chip s-o scoți la cale cu el.

—Bună ziua, meștere Anton, zise Geppetto.

—Ce faci aici pe jos?

—Învăț furnicile să socotească.

—Frumoasă petrecere!

—Dar ce te-aduce pe la mine, cumetre Geppetto?

—Ce să m-aducă? Părdalnicele de picioare. Uite ce, meștere Anton, am venit să-ți cer o favoare.

—La porunca dumitale! răspunse tâmplarul, ridicându-se în genunchi.

—Azi-dimineață mi-a trăsnet prin cap o idee.

—S-o auzim.

—Mi-am pus în gând să-mi fac o păpușă de lemn; dar o păpușă cum nu e alta, o păpușă care să știe să joace, să mânuiască sabia și să se dea tumba. Cu păpușa asta vreau să colind lumea, ca să-mi câștig o bucată de pâine și puțintel vin: ce zici?

—Bravo, „Mămăliguță“! strigă glasul cel pițigăiat, care nu se știa de unde vine.

Când a auzit că i se zice „Mămăliguță“, cumătrul Geppetto, de turbăciune se făcu roșu ca un ardei, și întorcându-se către tâmplar, îi strigă înfuriat:

—De ce-ți bați joc de mine?

—Cine, eu?

—De ce mi-ai zis „Mămăliguță“?

—Nu ți-am zis eu!

—D-apoi cine, eu? Dumneata mi-ai zis.

—Ba nu!

—Ba da!

—Ba nu!

—Ba da!

Și aprinzându-se din ce în ce mai tare, trecură de la vorbe la fapte, și înșfăcându-se unul pe altul, s-au zgâriat cu unghiile, s-au mușcat cu dinții, s-au părut în lege.

Când s-a isprăvit chelfăneala, meșterul Anton se pomeni cu peruca galbenă a lui Geppetto în mână, iar Geppetto băgă de seamă că ține în gură peruca cârlionțată a tâmplarului.

—Dă-mi înapoi peruca! strigă meșterul Anton.

—Dă-mi-o și tu pe a mea și să facem pace.

Și amândoi unchiași, după ce fiecare și-a luat peruca, își strânseseră mâinile, jurându-și prietenie unul altuia, pentru toată viața.

—Și cum spunei, cumetre Geppetto – începu tâmplarul în semn de pace – cu ce pot să te slujesc?

—Mi-ar trebui o bucată de lemn din care să-mi fac păpușa; mi-o dai?

Meșterul Anton, uimit de mulțumire, se repezi numaidecât să ia de pe laviță bucata de lemn, care îi pricinuisese atâta frică.

Dar când vru s-o dea prietenului său, bucata de lemn se zvârcoli deodată, și alunecându-i din mâini, trase o lovitură zdravănă în țurloaiele bietului Geppetto.

—Ah! Așa știi dumneata, meștere Anton, să-ți dăruiești lucrurile? Mai cotonogit!...

—Îți jur că nu e vina mea!

—Nu cumva o fi a mea!

—Vina e a blestematului ăstuia de lemn...

—Știu că e a lemnului; dar dumneata mi l-ai aruncat peste picioare!

—Nu ți l-am aruncat eu!

—Mincinosule!

—Geppetto, nu mă batjocori, că acum îți zic „Mămăliguță“.

—Strigoiiule!

—Mămăliguță!

—Vită încălțată!

—Mămăliguță!

—Maimuțoiul dracului!

—Mămăliguță!

Când a auzit că-i zice „Mămăliguță“ pentru a treia oară, lui Geppetto i se făcu negru înaintea ochilor, se aruncă

asupra tâmplarului, și o nouă păruială, mai zdravănă ca cea dintâi, se încinse între dâșii.

După ce s-au săturat bine de trântea, meșterul Anton se pomeni cu două zgârieturi de-a lungul nasului, iar celălalt cu doi nasturi lipsă la jiletă. Socoteala astfel făcută, își strânseseră mâinile, jurându-și din nou prietenie unul altuia, pentru toată viața.

Apoi Geppetto își luă la subțioară bucata de lemn, și mulțumind meșterului Anton, se întoarse schiopătând acasă.